

JAKPAK JE DNES U NĀ•S DOMA? - 11. - 17. 3.

PondĀ•lĀ•, 11 bĀ•mĀ•ezen 2013

U nĀs doma je - ale co jĀ vĀm, jak je doma. ProtoĀ•e teĀ•, kdyĀ• to Ā•tete, jsem ve svĀm "druhĀm doma", ale pĀ•u to jeĀ•tĀ• v Praze. :-)). TudiĀ• vĀbec nevĀm, co mne tam vĀ•echno Ā•ekĀ• - mimo mĀho pĀ•edrahĀho prostornĀho manĀ•ela. Jo, v pĀtek veĀ•er tam byl blizzard (snĀ•hovĀ vichĀ•ice), kdeĀ•to v Praze docela teplo. V nedĀ•li tam mĀ bĀt uĀ• slunĀ•ko.

Ale vzhledem k tomu, Ā•e jĀ jsem magnet na nejrĀ•nĀ•jĀ• prĀ•vĀ• - které ovĀ•em beru jako fajn zĀbavu - tak je mĀ•nĀ•e vĀ•echno. NapĀ•klad ve Ā•tvrtek veĀ•er jsem byla jsem v bance. PĀ•iletĀ•la jsem tam a minut pĀ•ed zavĀ•enĀm, sotva popadĀm dech. Kluk, asi tak 33, se na mne usmĀval, a hlavnĀ•, Ā•e jsem to stihla, Ā•e vĀ•echno bude "v cukru letu". "No, jeĀ•tĀ• není vĀ•echno vyĀ•izenĀ, taky vĀm to mĀ• Ā•e vĀ•echno; ekleknout“, dĀ•lĀm si legraci a dĀkjuju mu svĀ RĀ•E, kterĀ mĀm jako vstupnĀ kĀd. On se smĀl, ale nĀslednĀ• ztuhnul: sotva napsal to moje vstupnĀ Ā•slo, vĀ•echno bylo nefunkĀ•nĀ, vytuhlo to. DalĀ• kĀd ani pin uĀ• neĀ•lo vlo. Pak to zkouĀ•eli i ostatnĀ a i jinde. A jĀ jen pohodovĀ• a s ŀsmĀ•vem, Ā•e kdyĀ• to nejde na jednom, Ā•e to asi nepĀ•jĀ• ani na jinĀm poĀ•ĀtaĀ•i. To uĀ• na mne koukali jak na Bin LĀdina v Ā•enskĀm vydĀnĀ. Pak mlĀdenec nĀ•kam zavolal, as sprĀvci sĀtĀ•, a jeĀ•tĀ• se zeptal, jestli jsem na nĀ•co neĀ•ahala. DĀval se trochu divnĀ•. MoĀ•nĀ• Ā•ekal, kdy mi z bĀ•mĀ•icha vyleze vetĀ•elec. Ale po deseti minutĀch to Ā•lo. KdyĀ• jsem odchĀzela, tak mi dal bankovnĀ bonbĀnek a: "Tohle se tu jeĀ•tĀ• nestalo, tak pĀ•mĀ•tĀ• o nĀ•Ā•em podobnĀm radĀ•ji ani neĀ•ertujte...“ x x x doma asi 5 minut a pĀ•mĀ•el mi chlĀpek s nĀkupem. (NechĀvĀm si obĀ•as donĀst velikej nĀkup, z Tesca, doposud jsem velmi spokojenĀ.) PĀ•ebrala jsem to, dĀvĀm mu kartu a Ā•ĀkĀm, jen tak, aby Ā•eĀ• nestĀla, jak to Ā•uchlo v bance. On se usmĀl, vĀ•echno tam zadal a jĀ mĀ•la jen vyplnit pin. Zadal jsem a ‐ ejhle, neĀ•lo to a neĀ•lo... JĀ byla fakt naĀ•tvanĀ, protoĀ•e pin jsem mĀ•la sprĀvnej. Asi po dvaceti minutĀch, kdyĀ• uĀ• jsem se cĀtila jako totĀlnĀ dement a neschopnĀ ty Ā•tyĀ•i Ā•slice vyĀ•ukat, maĀ•inka zafungovala a povedlo se. "JĀ nevĀm dneska bych se asi nemĀ•la pĀ•ibliĀ•ovat k niĀ•emu, od Ā•eho vedou nĀ•jakĀ• Ā•Ā•ry I kdyĀ• ‐ to poslednĀ• Ā•Ā•ry! Jsem z toho docela smutnĀ." To jsem napsala Bobovi, aby vidĀ•l, jakou mĀ maminku Ā•arodĀ•jnĀci, jakou mĀ ŀasnĀ• niĀ•ivou moc nad elektronikou. "Mami, jasne, ty ses smutnĀ.... jenze poslednĀ tri dny nefunguje bankovnictvĀ, zpravodajsky weby a pod., a ty si myslis ze za to muzes..." Celou radost mi, pacholek, zkazil. Jo, a beru si na sebe fest dĀ•Ā•ny, abych se uchrĀnila pĀ•ed JirkovĀm kuchaĀ•skĀm umem. PĀ•ibrat nesmĀm, jinak bych nemĀ•la v Ā•em jĀt ven.

d@niela